

Hitvallásom

„Az ember az, amit Ő szívből, lélekből érez”

Életem folyamán talákoztam furcsa hitvallásra készítő esetekkel:

- 1) Az 1960-as években a híres-neves közplokai énekkarral Vásárhelyen szerepeltünk. Felsorakozva, végig vonultunk a város központján, csángós ruhában. Akkor még kevesen beszéltek románul a székely fővárosban, nem mint napjainkban. De öltözetünk láttán többen románul érdeklődtek : „De unde ati venit?” Meglepődtek a magyar válaszokon, hiszen jó többségük nő volt, akik románul képtelenek voltak a társalgásra. A válasz: „Mi, biza, Gyimesből!” A színpadon a legöregebb csángó, Gábor Pista János, így mutatta be az énekkart:
„ Kedves hallgatóság!

Mi Gyimesből jövünk és azok vagyunk, akiket az életünk folyamán egyesek, a butábbja, szeretett a szép beszédünkért és unt a ruhánkért, a másik fele, s ezek még rosszabbak voltak, szeretett a ruhánkért és erősen unt a beszédünkért! Akkor mi kik is vagyunk” Megjegyzem, amikor az öreg meghalt egy magyarul beszélő szekus tiszt lefoglalta és elvitte az öreg csángó aranyozott kötésű Jókai sorozatát 15 kötetben. Azt nem tudom határozottan állítani, hogy elolvasta-e?

- 2) A 80-as években, az aranykorban, az iskola részére építkezési papirokkért kunyeráltunk a megyei fejeseknél. A legnagyobbhoz fontoskodó, sürgő- forgó, a jeleniekhez erősen hasonlító emberkék vezettek be. Talán Costea elvtárs (hogy felejt az ember!) előszobájában egy felcsíki bajuszos emberkével maradtam. Titokzatosan , halkán, ahogy illik, szólt, hogy itt már ketten is románul „gagyogjunk” mert soha nem lehet tudni, ki hallja és be is léphet az Elvtárs! Mit ad Isten, rá egy néhány évre, a forradalomnak nevezett események után, amikor a Fehérház előtt gyertyás felvonulással, némán tüntettünk anyanyelvünk érdekében, a fenti emberke az első sorban állt szép, vitézkötéses kabátjában! Szerettem volna leködni úgy, kabátostól, gyertyástól!

Hitvallásom: Magyarságunk belülről, a lélek mélyéből jön, nem a rajtunk lötyögő, vagy feszesen feszítő ruhától. Tehát én azért gyűjtöttem, jegyeztem a népem régi dalait, szokásait, táncait, neveinket, történeteinket, mondáinkat, meséinket, hiedelem világunkat, hogy aki elolvassa ezeket, érezze meg kik voltunk és vagyunk mi! Hogy ne lehajtott fejjel járjanak, hanem büszkék legyenek arra, hogy mi és csak mi őriztük majdnem napjainkig, de mindenképpen legtovább az igazi ősi magyar kultúra egyes szeleteit. Ezt igazolni számomra nem volt teher, mert én ebbe beleszülettem, ebben éltem, ezt szerettem.